

gaa. Hs. Maj. Kongen har kun Valget mellem dette Ministerium uden Folkethingets Bevillinger og et nyt grundlovstro Ministerium med en Folkethingsbevilling, ordnede Tilstande og Forhandling over hele Linien. Nu mener man, at det er en given Sag, at et saadant Standpunkt er som et Slag i Luften, og dersom man er kommen til denne Erkjendelse nu, saa vilde jeg have ønsket, at man var kommen dertil for 2½ Aar siden, thi langt hellere maatte man da ei blot have givet 3 Millioner inden Kl. 12, som det Lød den 31te Marts 1885, men mange Gange 3 Millioner, end i 3 Finantsaar at taale den Krænkelse af Grundloven, som er flet ved det nuværende Ministerium med alle de øvrige Forsøg og Omgaaelser, som have fundet Sted, og saa vil man til Løn og Tak for denne Virksomhed atter sætte dette samme Ministerium til at administrere Finantsloven paa Lovens Grund. Jeg har den samme Mening, som jeg den Gang havde, og som jeg saa ofte siden har udtalt om Visheden for, at Seiren i dette Tilfælde blev Folkethingets. Næmeligt nok, at det kunde trække noget ud, det veed ikke jeg, men ogsaa kunde det hænde, at naar Ministeriet, efter dets Samværen med Folkethinget i nogle Maaneder, for 4de Gang kom til Kongen og forlangte en provisorisk Finantslov efter sin egen Recept, at denne 4de Gang da blev endnu tungere og vanskeligere, idet man kunde sige som saa: Lykkeligere for Landet, lykkeligere for Kongehuset vilde det muligen dog være, om man gik ind i Jubileumsaaret med et Ministerium paa Grundlovens Grund, der var forud sikker paa den fornødne Tillid hos hele Rigsdagen. Det veed som sagt ikke jeg, men jeg føler og indser saa meget, at en saadan Stilling fra Folkethingets Side er et fuldt og værdigt Udtryk overfor den Krænkelse, der har fundet Sted, og den Harm, der endnu findes i Folket overfor Ministeriets Handlemaade. Dersom Folkethinget endnu fremdeles havde denne Anskuelse, da føler jeg mig overbevist om, at det hele demokratiske Folk vilde staa fuldt ud Side om Side med det, saa at der ikke vilde være en Sprække eller Revne, gennem hvilket Ministeriet kunde sive noget Haab om at komme til nogen anden Uvei med dette Folkething. Men det er netop det Ulykkelige af det, at Ministeriet stadig har haft en saadan Sprække at se igennem, og stadig har haabet paa: Holde vi ud, giver Folkethinget nok efter. Naar det var slaaet fast, at man ikke gav efter, kunde det dog være, at der vilde blive skænket dette Spørgsmaal en alvorlig Overveelse

i Statsraadet, som jo nu ellers regjerer egenmægtig. Man har kaldt en saadan Forhandling, som jeg omtaler, en Skinförhandling, men jeg veed ikke, med hvad Ret. At det er en Förhandling, der aabent angiver sit Maal, ikke tilsløret, men aabent, det vil man indrømme, og at det er en Förhandling, der har ikke eet, men to Formaal, det vil man ogsaa kunne indse. Finantsloven kan nemlig blive behandlet paa denne Maade, uafhængig af Hensynet til et bestaaende Ministerium og Konfliktene med det, det er det ene Formaal, og det andet er det, at det hurtigt for en Regjering, der formaar at binde Landsting og Folkething sammen, altsaa en ny Regjering, kan blive et hurtigt tilveiebragt Middel for en grundlovstro Virksomhed, idet det Provisoriske fjernes og regelmæssige Tilstande indføres under en god Finantslov. Man mener maaste, at Hjernelsen af det Provisoriske ogsaa kunde finde Sted, hvis man vedtog en Finantslov, som ikke indeholdt adskillige af de mest omtalte provisoriske Bevillinger til dette Ministerium. Denne Betragtning deler jeg ikke. Jeg har ikke kunnet skjønne, at den megen Tale om de enkelte provisoriske Frugter er meget værd, naar man vil lade selve Trøet, Ministeriet, staa urørt. Jaar Ministeriet en Finantslov, er det jo givet, at det staa som Seirherre i denne Omgang, paa Lovens Grund, og anerkjendt for saa vidt i sin Virksomhed. Men det staa der med sin Grundlov, og hvad er dette Ministeriums Grundlov? Det er jo den: Kongens Tillid er jo nok for et Ministerium; har det Rigsdagen med sig, er det godt; har det det ikke, er det lige saa godt; saa sørger det selv for Næsten. Valgretsresultaterne tilfidesættes, medmindre de behage, og Bevillingsretten er i dette med Kongens Tillid udrustede Ministeriums Hænder. Med andre Ord, dette Ministeriums Grundlov er en Grundlov, som ethvert Ministerium, saa længe det har Kongens Tillid, kan gaa ud og ind af med Trækto paa, og denne Grundlov bliver flet ikke mere sikker, fordi Regjeringen et enkelt Aar har fundet Behag i at tage en Finantslov med Tilfidesættelse af en hel Del Minister, tage et Ministerium, efter at have viist os, hvorledes dets Grundlov skal virke. Det er derfor min Overbevisning, at et Forlig med dette Ministerium om en Finantslov, hvorved det atter kommer paa lovlig Grund, er ikke en Bortskjæring af Provisoriet og mange provisoriske Bevillinger, men det er i Virkeligheden Anerkjendelsen af den provisoriske Rod, ud af hvilken der igjen, saa snart som Forholdene byde det, kan springe endnu værre og flere Provisorier